

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 czerwca 2014 r., nr (...) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, na podstawie art. 28 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 i art. 139 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2014 r., poz. 243) oraz art. 104 § 1 w zw. z art. 62 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r., poz. 267) w zw. z art. 206 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego po rozpatrzeniu wniosku (...) S.A. z siedzibą w P. (zwaną dalej: (...) S.A.) z dnia 30 stycznia 2014 r. o wydanie decyzji zmieniającej umowę z dnia 31 października 2000 r. zmienioną porozumieniem z dnia 18 stycznia 2006 r. porozumieniem z dnia 3 marca 2008 r. i porozumieniem z dnia 30 czerwca 2010 r. (zwaną dalej: „Umową I”) oraz umowę z dnia 23 października 2006 r., zmienioną porozumieniem z dnia 30 czerwca 2010 r., (zwaną dalej: „Umową II”) zawartymi pomiędzy (...) S.A. a (...) Spółdzielnią Mieszkaniową (...) z siedzibą w P. (zwaną dalej: SM (...) lub „Spółdzielnią”) (zwanych dalej łącznie „Umowami”) w zakresie terminów obowiązywania Umów,

I.1. zmienił § 1 ust. 2 Umowy I poprzez nadanie temu postanowieniu następującego brzmienia: „W związku ze zobowiązaniem (...) określonym w postanowieniach ustępu 1 mniejszego paragrafu, Spółdzielnia ustanawia na rzecz (...) na okres do dnia 30 czerwca 2016 r. od dnia jej zawarcia, użytkowanie urządzeń i linii telekomunikacyjnych wchodzących w skład sieci stanowiących własność Spółdzielni, co w szczególności oznacza wyłączne prawo korzystania z pasma zwrotnego sieci oraz pasma dosłownego do abonenta o szerokości 24 MHz”

I.2. Pozostałe postanowienia Umowy I pozostają bez zmian.

II.1. zmienił § 9 ust. 1 Umowy II poprzez nadanie temu postanowieniu następującego brzmienia:

„Umowa niniejsza zawarta jest do dnia 30 czerwca 2016 r.”.

II.2. Pozostałe postanowienia Umowy II pozostają bez zmian.

III. Na podstawie art. 206 ust. 2aa w zw. z art. 206 ust. 2 pkt 5 Pt, decyzja niniejsza podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Przedmiotową decyzję w całości zaskarżył powód – (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w P..

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. Naruszenie art. 108, 110 i 130 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 479⁵⁹ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego oraz art. 162 Kodeksu postępowania administracyjnego i art. 35 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego – poprzez wydanie i nie uchylenie lub stwierdzenie wygaśnięcia zaskarżonej decyzji pomimo bezprzedmiotowości tej decyzji – w związku z wygaśnięciem umów będących przedmiotem decyzji z dniem 30 czerwca br., tj. przed dniem zaistnienia skutku materialno – prawnego decyzji w postaci zmiany umów (przedłużenia ich trwania);

2. Rażąco naruszenie art. 139 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego – poprzez wydanie decyzji bez podstawy prawnej w przepisach prawa materialnego, tj. wydanie decyzji z zakresu dostępu do materialnej infrastruktury należącej do powoda w sytuacji, gdy głównym przedmiotem zaskarżonej decyzji (przedłużającej umowy cywilno – prawne z zainteresowanym) było korzystanie z określonego pasma częstotliwości oraz usług powoda, nie mieszczące się w zakresie zastosowania ww. przepisu; a ponadto wydanie decyzji w sytuacji, gdy nie zostały spełnione przesłanki wydania tego rodzaju decyzji określone w przepisach Prawa telekomunikacyjnego.

Ponadto zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

3. Naruszenie ww. przepisów poprzez wydanie decyzji niewykonalnej z powodu:

- wadliwej podstawy prawnej decyzji, która obejmuje jedynie materialną infrastrukturę telekomunikacyjną, ale nie obejmuje istoty przedmiotu umów w postaci korzystania przez zainteresowanego z częstotliwości (kanałów transmisyjnych) udostępnianych przez powoda;

- nieistniejącej podstawy faktycznej decyzji w dacie jej doręczenia powodowi w dniu 2 lipca 2014 r., albowiem w dniu 1 lipca 2014 r. powód wykorzystywał już 4 z 6 kanałów transmisyjnych, zajmowanych przez zainteresowanego do celów własnej działalności.

4. naruszenie art. 30 ust. 1 w zw. z art. 139 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego – poprzez wydanie decyzji bez podstawy prawnej w przepisach prawa materialnego, tj. wydanie decyzji z zakresu zagadnienia umownego (przedłużenia czasu trwania umowy), które zgodnie z obydwooma umowami nie podlegały zmianie i w związku z tym nie mieściło się w zakresie uprawnień Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

5. Naruszenie art. 30 ust. 1 i art. 27 ust. 3 w zw. z art. 139 ust. 4 Prawo telekomunikacyjne – poprzez wydanie decyzji nie obejmującej wszystkich zagadnień spornych pomiędzy stronami oraz w oparciu o wnioski, do którego nie załączono projektu umowy wraz ze stanowiskami stron i z zaznaczeniem tych części umowy, co do których strony doszły do porozumienia, i to w sytuacji gdy strony nie doszły do porozumienia odnośnie do wszystkich postanowień umowy, a w szczególności w sprawach, które zawiły przed sądami powszechnymi.

6. Naruszenie art. 15 pkt 3a i art. 16 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w zw. z art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego – poprzez wydanie decyzji po dokonaniu daleko idących i istotnych zmian projektu decyzji, do których nie mogła ustosunkować się strona powodowa, a także przygotowanie pierwotnego projektu decyzji w sposób uniemożliwiający merytoryczne ustosunkowanie się do szeregu kluczowych zagadnień stanowiących podstawę projektu decyzji i decyzji finalnej, w szczególności w zakresie dotyczącym:

- przesłanki braku wolnych zasobów powoda i konsekwencji dalszego zajęcia jej zasobów przez zainteresowanego, w szczególności w postaci narażenia na zablokowanie rozwoju, znaczną szkodę majątkową oraz naruszanie interesów abonentów powoda;

- braku podstawy materialno – prawnej decyzji;

- oraz zakresu zagadnień spornych pomiędzy stronami umów (powoda i zainteresowanego).

7. Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. w szczególności rażące naruszenie art. 7, 8, 10, 11 a także art. 40 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego – poprzez prowadzenie postępowania i dokonywanie ustaleń faktycznych w sposób sprzeczny z zasadą bezstronności, pogłębiania zaufania do władzy publicznej, a także zaniechanie obligatoryjnego przesyłania pism do pełnomocnika powoda – które to naruszenie znacznie ograniczały powodowi możliwości udziału w postępowaniu i obrony interesów powoda i jej abonentów w postępowaniu przed Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

8. Ponadto zaskarżonej decyzji zarzucił dokonanie błędnych ustaleń faktycznych oraz zaniechanie dokonanie istotnych ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym przedmiotu umów łączących powoda i zainteresowanego (w tym częstotliwości i usług), braku wolnych zasobów powoda oraz skutków dalszego przejęcia zasobów powoda w postaci ograniczenia działalności własnej powoda, zablokowania dotychczasowego zrównoważonego rozwoju, znacznej szkody w postaci kosztów, które poniesie powód i ostatecznie jej abonenci w przypadku braku możliwości korzystania z zasobów (kanałów transmisyjnych) i koniecznością zakupu niezbędnych dla dalszej działalności (set-top- box-ów).

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o:

1. Wstrzymanie wykonania decyzji z powodu jej bezprzedmiotowości i braku podstawy prawnej – ze względu na to, iż decyzja doprowadzi do nieodwracalnych skutków oraz spowoduje znaczną szkodę, jaką poniesie powód w

przypadku konieczności zmiany modelu rozwoju i konieczności zakupu urządzeń (set-top-boxów) umożliwiających dalsze prowadzenie działalności, co musi nastąpić, jeżeli wykonanie decyzji nie zostanie wstrzymane przed wydaniem prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie;

2. Uchylenie zaskarżonej decyzji w całości;
3. Ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji w całości i nie uwzględnienie wniosku zainteresowanego.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wniósł o oddalenie odwołania w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1080 zł z uwzględnieniem nakładu pracy radcy prawnego oraz charakteru i stopnia zawilości sprawy.

W odpowiedzi na odwołanie zainteresowany – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 24 stycznia 2014 r. zainteresowany – (...) S.A. z siedzibą w P. skierował do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej wnioski o zmianę umów o dostępie telekomunikacyjnym w zakresie połączenia sieci. W dacie zgłoszenia ww. wniosku zainteresowanego i powoda – (...) Spółdzielnie Mieszkaniową (...) w P. łączyły dwie umowy: umowa z dnia 31 października 2000 roku dot. Usług transmisji danych oraz dostępu do Internetu i usług głosowych na os. (...), os. (...), os. (...), os. (...), os. (...) i ul. (...) w P. oraz umowa z dnia 23 października 2006 roku w zakresie usług transmisji na os. (...) w P. – zwane dalej również: „Umowami”. W wykonaniu tych umów zainteresowany wdrożył w sieci powoda usługi związane z transmisją danych. Umowy te określały ponadto zasady współpracy stron w zakresie świadczenia przez zainteresowanego dostępu do sieci Internet oraz usług telefonii głosowej na sieci (...) będącej własnością powoda. Powyższe umowy umożliwiały zainteresowanemu świadczenie oferowanych usług dzięki odpłatnemu udostępnieniu zainteresowanemu przez powoda określonego w nich pasma częstotliwości – w zakresie pasma dosyłowego do abonenta oraz pasma zwrotnego. Udostępnienie pasma było możliwe dzięki zainstalowaniu na sieci powoda urządzeń będących własnością zainteresowanego oraz technicznemu podziałowi sieci na osobne obszary. Powyższe umowy wiązały strony do dnia 30 czerwca 2014 r.

W dniu 30 czerwca 2010 roku powód i zainteresowany zawarli porozumienie wyrażając wolę zawarcia umowy o udostępnienie nieruchomości, którymi dysponuje powód jako zarządca, w celu wybudowania przez zainteresowanego własnej sieci telekomunikacyjnej. W związku z tym zainteresowany pismem z dnia 12 października 2011 r. wystąpił do powoda o zawarcie umowy o udostępnienie nieruchomości na osiedlu (...) w P. celem rozpoczęcia budowy własnej sieci telekomunikacyjnej. Powód nie wyraził na powyższe zgody.

Z uwagi na brak możliwości wybudowania własnej sieci w terminie do dnia 30 czerwca 2014 r., tj. do dnia obowiązywania łączących strony Umów zainteresowany pismem z dnia 19 grudnia 2013 roku wystąpił do powoda z wnioskiem, w którym proponował przedłużenie okresu obowiązywania Umów do dnia 30 czerwca 2016 roku na podstawie porozumienia stron.

W odpowiedzi na powyższe powód pismem z dnia 10 stycznia 2013 r. wskazał, że termin związania Umowami określony na 30 czerwca 2014 roku jest terminem ostatecznym. Powód nie wyraził chęci wprowadzenia zmian w łączących strony stosunkach prawnych w tym względzie. Powód wskazał przy tym na konieczność rozwoju i utrzymania wysokiego poziomu usług świadczonych przez W. (...), która to okoliczność uniemożliwia przedłużenie wiążącego strony stosunku umownego.

Wskazując na powyższe zainteresowany pismem z dnia 24 stycznia 2014 r., na podstawie art. 29 i 30 ustawy Prawo telekomunikacyjne skierował do pozwanego wnioski o jego interwencję i wydanie decyzji zmieniającej treść łączących powoda i zainteresowanego umów z dnia 31 października 2000 roku i 23 października 2006 roku w ten sposób, że okres ich obowiązywania zostanie przedłużony do dnia 30 czerwca 2016 roku, mając na względzie interes użytkowników sieci telekomunikacyjnych, w szczególności konieczność zapewnienia abonentom zainteresowanego

ciągłości świadczenia usług telekomunikacyjnych. Zainteresowany wskazał przy tym, że wcześniejsza współpraca nie uniemożliwiła powodowi, który jest również przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, świadczenia w swoim imieniu usług telekomunikacyjnych z wykorzystaniem sieci. Nadto, posiada on także na terenie swoich zasobów drugą sieć, na której sam świadczy swoje usługi (sieć ethernetowa). Z tego względu, w przekonaniu zainteresowanego, utrzymanie współpracy stron służyć będzie zapewnieniu warunków równoprawnej i skutecznej konkurencji na obszarze występowania sieci, tym bardziej, że powód, będąc nie tylko przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, ale również dysponentem nieruchomości, ma możliwość wpływania na budowę sieci przez innych przedsiębiorców i tym samym wpływania na istnienie realnej konkurencji w zakresie usług telekomunikacyjnych na zarządzanym przez siebie obszarze. Zainteresowany wskazał, że przy wykorzystaniu sieci powoda świadczy usługi dla blisko 4 tys. abonentów, którzy z dniem 1 lipca 2014 r. mogą utracić dostęp do tych usług.

Ustosunkowując się do wniosku zainteresowanego w piśmie z dnia 5 marca 2014 roku, powód wskazał, że w interesie kilkunastu tysięcy abonentów korzystających z usług W. (...), w szczególności w zakresie odbioru programów telewizyjnych, jest odzyskanie pasm częstotliwości użytkowanych dotychczas przez zainteresowanego, ponieważ jest to niezbędne do zwiększenia i uatrakcyjnienia oferty programowej. Powód podkreślił, że dotychczasowe możliwości spółdzielni wyczerpały się w tym względzie.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wydał decyzję będącą przedmiotem niniejszej sprawy.

Powyższe fakty są bezsporne pomiędzy stronami postępowania. Na podstawie posiadanych dokumentów nie budzą one wątpliwości Sądu. W związku z powyższym stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie został ustalony jak wyżej.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zasadny jest w szczególności zarzut naruszenia art.30 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.), pomimo, że Sąd nie podziela przytoczonej przez powoda argumentacji. Przepis ten stanowi, że do zmian umów o dostępie telekomunikacyjnym stosuje się odpowiednio przepisy art. 26-28 i 33. Oznacza to, że Prezes UKE ma uprawnienie do zmieniania umów o dostępie telekomunikacyjnym zawieranych przez strony. Przepis ten nie ogranicza wprawdzie zakresu, których zmiany te mogą, jednak odesłanie po przepisów art. 26-28 i 33 ustawy Prawo telekomunikacyjne ma ten skutek, że każda zmiana polegająca na rozszerzeniu zakresu obowiązywania umowy zawartej przez strony wbrew woli jednej z nich musi wynikać z ciężącego na stronie odmawiającej takiej zmiany obowiązku publicznoprawnego w tym zakresie, wynikającego z przepisów art. 26-28 ustawy.

Chcąc zatem zmienić umowę łączącą powoda z zainteresowanym poprzez przedłużenie jej czasu obowiązywania Prezes UKE obowiązany był ustalić, że na powodzie ciążył publicznoprawny obowiązek zapewnienia zainteresowanemu dostępu telekomunikacyjnego (art.27 ust. 2 i 2 a ustawy), a następnie uwzględnić kryteria określone w art.28 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Brak jest podstaw do opierania się w tym zakresie wyłącznie na fakcie istnienia pomiędzy stronami wcześniejszej umowy. Rozszerzenie czasu obowiązywania umowy wiąże się z nałożeniem na stronę wbrew jej woli określonych obowiązków.

W rozpoznawanej sprawie Prezes UKE nie ustalił, że na powodzie powyższy obowiązek ciąży. Wykazanie zaś tej okoliczności było jego obowiązkiem.

Nie można w związku z powyższym domniemywać istnienia obowiązku publicznoprawnego z faktu istnienia i wykonywania wcześniejszej umowy. Powód jako właściciel urządzeń i linii telekomunikacyjnych tworzących sieć ma prawo do korzystania z niej według własnego uznania z wyłączeniem ograniczeń wynikających z przepisów prawa i zasad współżycia społecznego, co wynika z treści art.140 k.c. Nie można zatem ignorować zamiaru wykorzystywania

tej infrastruktury w szerszym niż dotychczasowy zakresie po 30.06.2014 r. bez wykazania, że zamiar ten jest sprzeczny z prawem lub zasadami współżycia społecznego. Tego zaś pozwany również nie wykazał. Przepis art.139 ustawy Prawo telekomunikacyjne nie zawiera regulacji odmiennej. Nakazując udostępnienie infrastruktury przepis ten odnosi się do niewykorzystywanych zasobów, gdyż wiąże się z istnieniem warunków dostępu.

Bezspornym jest zaś, że nie ma warunków technicznych do równoczesnego korzystania z sieci przez zainteresowanego i powoda w planowanym przez siebie zakresie.

Pozwany nie wykazał również, że potrzeba zmiany umowy w orzeczonym zakresie wynika z przyczyn uzasadnionych potrzebą zapewnienia ochrony interesów użytkowników końcowych, skutecznej konkurencji lub interoperacyjności usług, a art.29 ustawy Prawo telekomunikacyjne nie wskazywał jako podstawy rozstrzygnięcia.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art.108, 110 i 130 k.p.a. w zw. z art. 35 § 3 k.p.a., w szczególności, że wobec niedoręczenia powodowi przedmiotowej decyzji przed 30.06.2014 r. stała się ona bezprzedmiotowa.

Stosownie do treści art.110 k.p.a. organ administracji publicznej, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia lub ogłoszenia, o ile kodeks nie stanowi inaczej. Zarówno praktyka (wyrok NSA z dnia 22 czerwca 2007 r., II OSK 239/07, LEX nr 345938, wyrok NSA z dnia 9 marca 2011 r., II OSK 2510/10, LEX nr 1080235), jak i doktryna (A. Wróbel w Komentarz aktualizowany do art.110 Kodeksu postępowania administracyjnego) reprezentuje zgodny pogląd, że skuteczne doręczenie przynajmniej jednej ze stron postępowania już powoduje, że decyzja wywołuje skutki prawne wobec jej wejścia do obrotu prawnego. Pogląd ten podziela również sąd w niniejszej sprawie. Ponieważ zaskarżona Decyzja została doręczona (...) S.A. w dniu 27.06.2014 r., co jednoznacznie wynika z pokwitowania na karcie 440 akt admin., w związku z tym w tej dacie weszła do obrotu prawnego, a więc przed wygaśnięciem umów łączących powoda z zainteresowanym. Nadany na podstawie art.206 ust. 2 aa i ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.) rygor natychmiastowej wykonalności powodował, że w dniu tym decyzja wywoływała wszystkie skutki prawne. Druga strona jedynie do momentu doręczenia jej decyzji może się powoływać na niezwiązanie nią. Jednak z chwilą, gdy doręczenie nastąpi, strona staje się związana wcześniejszymi skutkami wejścia decyzji do obrotu prawnego.

Za bezprzedmiotowe należało uznać zarzuty naruszenia . 7, 8, 10, 11 i 40 §2 k.p.a. a także zaniechania w zakresie ustaleń faktycznych.

Zgodnie, bowiem z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Komunikacji Elektronicznej, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty

sprawy. Ewentualne uchybienia w zakresie zakresu ustaleń okoliczności sprawy oraz prowadzenia postępowania dowodowego, jak również dokonywania ocena dowodów nie ma z przedstawionych wyżej względów znaczenia w postępowaniu odwoławczym prowadzonym przed sądem ochrony konkurencji i konsumentów.

Za gołosłowny należało usnąć zarzut naruszenia art.15 pkt 3 a i art.16 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne w zw. z art.10 § 1 k.p.a., gdyż powód nie wskazał, które zmiany w stosunku do projektu decyzji są jego zdaniem daleko idące i istotne, a równocześnie wykraczające poza zakres polemiki z jego stanowiskiem zgłoszonym w trakcie postępowania konsultacyjnego.

Zważyć ponadto należało, że uwzględnienie ze wskazanych wyżej motywów zarzutu naruszenia art.30 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne czyni bezprzedmiotowymi zarzuty odnoszące się do ich treści.

Z tych względów zaskarżoną Decyzję należało zmienić i oddalić wniosek zainteresowanego o zmianę umowy (art.479⁶⁴ § 2k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądzając na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art.98 k.p.c.).

SSO Bogdan Gierzyński